

eller 1850. Det forekommer mig, at det i ethvert Tilfælde hører hjemme i Loven og maa udtales deri, hvorledes dermed skal forholdes, og jeg troer, der var saa meget mere Anledning dertil, som Discussionen ved denne Sags Behandling i Folkethinget har dreiet sig om, at en Godtgjørelse af Tjenestetiden skulde finde Sted i Begyndelsen af de Udskrevnes Tjenestetid. Mod en saadan Bestemmelse vilde jeg have Udskilligt at erindre, og jeg ønskede derfor at komme til Kundskab om, hvorledes dermed skal forholdes.

Justitsministeren: Udskrivningslovene for de to foregaaende Aar have bestemt, at de, som have gjort Tjeneste som Frivillige i 3 Aaaneder i 1848 eller bivaanet Felttogene i 1849 eller 1850, skulde have eet Aars Godtgjørelse i deres Tjeneste. Der var ikke udtrykkeligt tilføjet, om denne Godtgjørelse burde tilfalde dem i Begyndelsen af deres Tjenestetid eller først i Slutningen. Dersom den først skulde tilfalde dem i Slutningen, vilde Følgen være den, at de eet Aar tidligere gik over i Reserven og Forstærkningen; men dette vilde i Virkeligheden blive saagodtsom for Intet at regne, da, dersom Freden vedligeholdtes, maaskee slet ingen Indtædtelse af dem vilde skee i de sidste Aar. Det fandtes derfor vistnok i høi Grad billigt, at de Vedkommende, som paa Grund af den Tjeneste, de havde gjort som Frivillige, skulde have denne Godtgjørelse, sik den i Begyndelsen af deres Tjenestetid, hvilket ogsaa var saameget rimeligere, som de havde gjort Tjeneste i en saadan Tid, at man, efter hvad der vedtoges i Landsthinget, havde fundet det billigt, at de burde have Godtgjørelse. Denne Godtgjørelse maa altsaa tilstaaes dem i Begyndelsen af deres Tjenestetid, saa at det bliver det første Aar, hvori de, efter at være udfrevne, skulde tjene, der bliver dem godtgjort, saa at de altsaa blive behandlede, som om de havde været udfrevne et Aar tidligere. De, som udfrives i 1852, blive behandlede, som om de vare udfrevne i 1851, og altsaa, naar de, som ere udfrevne det sidstnævnte Aar, permitteres, saa permitteres ogsaa de Frivillige, som først ere udfrevne i 1852. Efter at der ved Sessionerne havde yttret sig nogen Tvivl i saa Henseende, ind-

kom der en Forespørgsel til Justitsministeriet, som igjen bryverlede desangaaende med Krigsministeriet, og begge Ministerier vare fuldkomne enige om, at Godtgjørelsen maatte, som bemærket, tilstaaes dem i Begyndelsen af deres Tjenestetid, og derom udgik et almindeligt Circulaire til samtlige Sessioner, saa at der altsaa nu i Virkeligheden ingen Tvivl til Stæde for Vedkommende længere kan finde Sted om, at de, som skulde have Godtgjørelse, skulde have den paa den nævnte Maade i Begyndelsen af deres Tjenestetid, og jeg maa derfor ansee det unødvendigt, at Noget derom særligt optages i Loven. Det blev ogsaa anerkjendt i Folkethinget, at forsaavidt var Udvalget der enig med Regjeringen; men det havde foreslaaet en noget større Godtgjørelse for disse Frivillige, idet de skulde være fritagne for Vaabenøvelser og for Garnisonstjeneste, og dette blev vedtaget af Folkethinget.

Lüttichau: Jeg skal i Anledning af hvad den ærede Justitsminister nylig ansøgte, tillade mig nogle Bemærkninger. Jeg hører til dem, som ønske, at de Frivillige maae tilstaaes saa store Begunstigelser, som kunne bestaae med god Orden. Jeg har havt Leilighed til at see den Nytte, de Frivillige have ydet i Armeen, og til at paaafsjønne det, og jeg troer, at den almindelige Mening derom er, at de have gjort god Nytte, og de ere ogsaa blevne modtagne med Glæde og Velvillie overalt i Armeen. Men de Frivillige, jeg her taler om, komme, saa at sige, slet ikke i Betragtning ved dette Spørgsmaals Afgjørelse; thi de dygtigere Frivillige, som ere mødte i Aarene 1848, 1849 og 1850 ere ved senere Foranstaltninger, ved at man har skaffet dem Underviisning og Øvelse, blevne satte istand til at forfrømmes, og de staae nu rundt omkring i Armeen, enten som Officerer saavel i Linien som i Krigsreserven, eller ogsaa som Underofficerer. Det er paa denne Maade, at man har anerkjendt deres Fortjeneste og den Nytte, som de have gjort, og det er vist en særdeles hadrende Maade. Derimod vil det vistnok ikke kunne nægtes, at der ogsaa har været Frivillige, som have ydet Armeen liden Nytte. For at nævne nogle Exempler, skal jeg tillade mig at anføre, at det jo er klart, at ikke Alle de, som staae i Armeen, kunne gjøre samme Nytte. Der vil